

Oscar Lehtinen:

”Jag ville inte bli en ”andrahandsförälder”, den där som finns till hands då mamma inte är närvarande”

DET VAR 10 ÅR sedan jag senast skrev om faderskap för Folkhälsan, då var min förstfödda två år, vi bodde i Vasa och jag hade precis tagit itu med den depression och panikångest som påverkat mitt liv de senaste 10 åren. Och nej, det här kommer inte bli en hjärtskärande berättelse om en söndrig man som gömde sig i studentlivets virrvarr för att han inte vågade ta itu med sina problem och bejaka sina känslor. Det här kommer i stället vara en text om några av de fina typer som jag mött på livets väg.

”DU SLÅR SOM EN FLICKA”, sade jag till en kille då han precis gett mig en rak höger under ögat, vi gick på nian då. Just då lät det som något tufft och provocerade jag kunde säga för att inte visa mig rädd. Både då och i dag skäms jag för den kommentaren. Genom att uttrycka mig nedlåtande mot flickor och kvinnor för att visa mig stark då jag i själva verket var skiträdd blev jag en del av problemet, problemet med att

folk tror att det finns ett svagare kön. Fast då man är rädd så går man gärna en extra mil för att inte visa det eller konfrontera sina rädslor.

SOM PAPPA till två härliga döttrar är det lätt att man blir rädd. Rädd för att någon skall göra ens barn illa, att man gör sina barn illa, att de skall göra sig illa. Men mest rädd är jag för att barnen inte skall kunna prata med mig då det gått illa.

JAG VILLE INTE BLI en ”andrahandsförälder”, den där som finns till hands då mamma inte är närvarande. Det visste min fru och jag från början så jag var en aktiv del av föräldraskapet från start. Det var inte alltid lätt och många gånger väldigt tungt men framför allt var det roligt. Då vår förstfödda var liten var först min fru hemma med barnet och därefter var jag hemma nio månader med barnet. Jag tror att detta bidrog till en kontakt med barnet som jag annars kanske inte fått, men framför allt så tror jag att det bidrog till en större förståelse och respekt till vad min fru gått igenom. Det öppnade också ögonen för hur privilegierad jag var som kunde välja att vara hemma med

mitt barn. Och eftersom jag hade en aktiv roll i barnens uppväxt så fick jag förstås också höra kommentarer av tanter i parken om att mamma säkert är hemma och lagar mat eller så försökte kvinnor hjälpa mig att byta blöjor utan att jag bett om det. Förstås var det aningen frustrerande i stunden men på samma gång var det ett kvitto på att vårt samhälle ännu inte är jämställt.

VÅR GRANNE som bodde lite längre bort i den andra radhuslängan då jag var liten, är och var en av mina största förebilder då jag växte upp. Han lärde mig att det enda som behövs för att någon skall respektera dig är att du bemöter hen likvärdigt och respekterar hen. Han sade aldrig detta, det var så han var. Detta har följt mig och varit min ledstjärna i föräldraskapet. Därför tror jag på att också våra rädslor och tillkortakommanden skall få finnas i familjen så de skall kunna diskuteras och ifrågasättas.

Att känna sig misslyckad som förälder är något som jag tror alla gör ibland. Vi tänker att vi kunde ha hanterat en situation bättre, inte tappat nerverna, varit mer diplomatiska eller borde ha vågat sätta gränser. Det var därför en otrolig lättnad då jag under en killmiddag med män i åldrarna 25–80 fick höra någon av dem som hade barnbarn säga, ”Du behöver inte vara den perfekta pappan, i stället kan du introducera betydande vuxna i ditt barns liv så vi tillsammans kan ge våra barn en värdefull uppväxt”. Det är ju helt sant, vi kan inte vara allt, vi behöver inte vara allt och vi kan

omge vår familj av härliga, trygga typer som hjälper våra barn växa.

OCH ALLTID ÄR DET INTE våra barn som behöver hjälp att växa, vi föräldrar behöver också hjälp ibland. Kanske vi går igenom något tungt i livet, är stressade, nedstämda eller har det ekonomiskt kämpigt. Då skall inte heller vi bli ensamma för det finns hjälp att få och då vi hjälper oss själva så hjälper vi våra barn.

MANLIGHET FÖRKNIPPAS ofta med styrka, pengar och sex om man hör hur det snackas på krogen, i omklädningsrummet eller kollar kändissnacket i skvallertidningarna. Denna snäva bild av verkligheten gör att vi män strävar efter normer som är ouppnåbara och gör att vi inte vågar visa oss svaga, sårbara och inte vågar be om hjälp.

MOTIVATIONSSNACKAREN Micke Gunnarsson lärde mig att det är ok att vara rädd, osäker och full med fel. Tiden stannade då jag såg Micke ställa sig upp framför en hel stads lärarkår och erkänna att han varit utbränd. Jag kunde inte fatta att man kunde vara så stark. Jag önskade att jag var lika stark. I dag känner jag mig så stark och det kan du också. Det enda som krävs är ett första steg, vilket är att be om hjälp. Det kan vara av din vän, kollega, släkting, familjerådgivning eller hälsovård. Börja smått, ditt framtida jag kommer att tacka dig.

Tänk om

Tänk om